

Waarom de haas weer eieren legt.

Het was in het begin van Maart en ongeveer vier weken voor Paschen. Buiten had de zon de sneeuw van de aarde doen verdwijnen en ze deed nu al haar best de natuur in een feestelijk groen kleed te steken. De vogels zongen er lustig op los. En de muggen die niets anders te doen hebben, dan in de zon te dansen en de menschen te plagen, begonnen weer vroolijk te zoemen om door de vogels bemerkt en opgegeten te worden.

Alleen vriend Langoor was in een kwade luim en deed niets dan grommen. Woedend kwam hij thuis, wierp zijn muts van het hoofd en viel in zijn leuningstoel neer dat deze kraakte. Zijn vrouw kwam verschrikt uit de keuken loopen.

„Ik werk niet meer!" riep hij uit.

„Maar lieve man!" riep vrouw Haas verschrikt uit.

„Neen, ik werk niet meer. Ik staak! Ieder ander dier heeft nog eens vacantie, maar ik? Nauwelijks is de jachttijd afgeloopen, die mij zoo zenuwachtig maakt of we moeten weer beginnen eieren te leggen. Eieren leggen voor menschen die onzen dood zoeken, die ons het vel over de ooren trekken. Nee, nee! Ik doe het niet meer. Ik staak!"

„Maar lieve man," begon vrouw Haas weer, op kalmeerenden toon, „het is toch zoo schoon voor anderen te leven!"

„Och wat zeur je, voor anderen te leven," was het brommend antwoord. „Eieren leggen is toch mijn werk niet? Dat is goed voor kippen, vogels, visschen, mieren en ander gespuis. Wij hazen hebben hoogere plichten!"

„Maar het is toch altijd zoo geweest," zei vrouw Haas weer. „Al onze voorouders hebben Paascheieren geleverd."

Vriend Haas stond op en greep op zijn schrijflessenaar naar een pak brieven, die hij bij zijn vrouw op tafel wierp.

„Daar! Lees wat de menschen van ons verlangen! Vroeger waren ze tevreden met eenvoudig geschilderde eieren. Toen moesten het suiker-eieren, chocolade- en marsepein-eieren worden. Maar nu dit is het allerdolste."

Hij nam een brief uit het paket en las: „„Geachte Heer Haas! Verzoeke ten spoedigste mij te leveren 500 marsepeineieren gevuld met huzarenofficieren. Hoogachtend, Zoetekoek, banketbakker." Huzarenofficieren zal ik uit die eieren laten kruipen. Heb je 't gehoord? Ik die iederen soldaat zoo ver mogelijk uit den weg ga; die aan alles wat een schietwapen draagt een broertje dood heb. Dat nooit!" riep hij woedend uit en den geheelen brievenstapel opnemende, wierp hij dezen in het vuur.

Vrouw Haas waagde geen woord te zeggen. Als goede huisvrouw zorgde zij voor de huishouding en de kinderen, en als zij een oogenblik vrij had, legde zij eieren, die zij dan aan haar klanten verkocht. Zuchtend ging zij weer aan haar werk, terwijl haar man, nog steeds woedend, de woning verliet. Van nu af was Heer Haas soms heele dagen uit om tegen den avond in nog boozer stemming thuis te komen. Werken deed hij in 't geheel niet meer.

Dat duurde zoo eenige weken, tot hij op zekeren dag thuis kwam met gescheurde kleeren en geheel ontdaan. Hij vertelde dat hij bij den molenaar Meelzak diens land bezichtigd had om te zien of de kool goed groeide, maar dat de molenaarsknecht meende dat hij kwam stelen en hem had willen doodschieten. Hij was ternauwernood ontsnapt.

Vrouw Haas zuchtte, zij legde een verband om het

hoofd van haar man, verstelde zijn kleeren en terwijl zij haar tranen droogde, overlegde zij wat zij doen moest. Maar wat! Daar viel haar in dat de Kerstman en de Ooievaar de eenige lui waren, die invloed op haar man hadden. Snel besloten noodigde zij beiden uit den volgenden Zondag op visite te komen. Zoo gebeurde het dat des Zondagsmiddags de beide vrienden aanbelden en door heer Haas ontvangen werden. Hij presenteerde den Kerstman bier en sigaren, terwijl vrouw Haas aan heer Ooievaar een heerlijken schotel gebraden kikkerbilletjes aanbood.

Spoedig kwam het gesprek op de voorvallen der laatste weken. De Kerstman, die in April nooit uitging, had het erg warm; hij knoopte zijn pelsjas los, zette zijn muts af en zei:

„Ja, ja, vrind Haas, je hebt gelijk. De menschen gaan hoe langer hoe meer eischen; vooral de kinderen. Waren ze vroeger tevreden met een prentenboek of een kruiwagen, nu vragen ze automobielen, spoortreinen, poppen met menschenhaar en die kunnen praten. Maar wat zullen wij daartegen doen? Wij zijn aangesteld om de wenschen der menschen te vervullen. Daarom, vriend Haas, doe uw plicht en ga weer aan den arbeid."

„Ik begrijp dat niet!" klapperde de Ooievaar. „Ik kan niet vinden, dat de menschen veeleischend zijn geworden. Waar ik ook kom, bij arm of rijk, ieder is met één kindje tevreden. Integendeel, als ik soms meer breng dan ze besteld hebben, een tweeling bijv., krijg ik een standje!"

„Ja, ja, men kan het den menschen moeilijk naar den zin maken," zei nu de Kerstman. „Zooals je ziet, vriend Haas, heeft iedereen teleurstellingen. Wees dus verstandig! Neem mij niet kwalijk," ging hij voort, terwijl hij zijn restje bier uitdronk, „dat ik opstap, maar ik kan het in deze Aprilhitte niet uithouden. Bovendien ben ik beweeglijk speelgoed aan het maken voor aanstaanden Kerstmis."

Hiermee nam hij afscheid, knoopte zijn pels dicht en vertrok. Ook de Ooievaar ging heen; hij had nog eenige dringende bestellingen te doen. Toen de Kerstman en de Ooievaar vertrokken waren, stond ook heer Haas op.

„Ik heb van de kool mijn buik vol," zei hij tot zijn vrouw, „maar toch heb ik geen zin om te gaan werken."

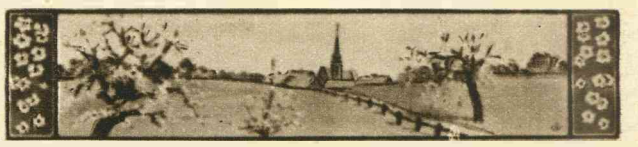
Hij zette den hoed schuin op den kop en stapte de deur uit. Bij den molen gekomen, sloop hij een zijweg in, die naar een weiland voerde. Hier scheen de zon zoo heerlijk, dat de bloempjes reeds boven het gras kwamen uitkijken.

Heer Haas zette zich in het gras neer en sloot de oogen. Hoe heerlijk dat niets doen. Daar schrok hij plotseling op door een klagend geluid. Hij keek rond en zag niet ver van zich af een lief klein meisje zitten, dat zóó huilde, dat haar de tranen langs de wangen biggelden.

„Wat scheelt er aan?" vroeg hij.

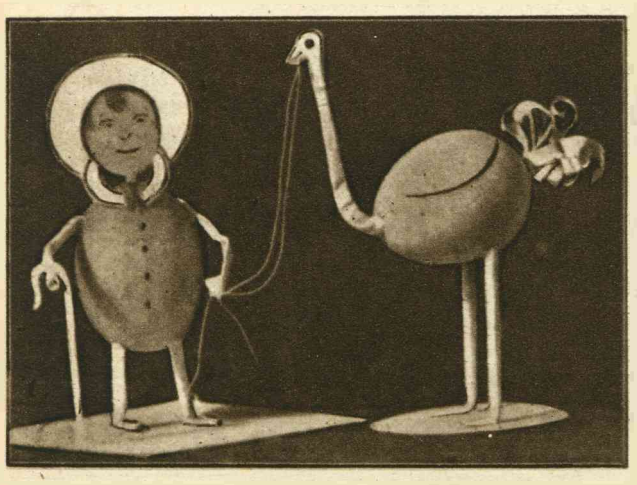
Eerst schrok zij, maar toen ze zag, dat heer Haas haar geen kwaad deed, ging ze vertellen, dat het nu spoedig Paschen werd en Moeder gezegd had, dat ze dit jaar geen Paascheieren kreeg, omdat de Paaschhaas doodgeschoten was. En daarom moest ze nu weenen, want hij was toch zoo'n aardig beest, dat zoo goed was voor de kinderen. Heer Haas hoorde dit alles met neergebogen kop aan.

„Huil maar niet langer," zei hij eindelijk „alles komt in orde!" Hij rende weg en kwam spoedig terug met een mandje vol suikereieren. Die legde hij voor haar neer. Toen vloog hij weer naar huis, sloot zich op en begon ijverig te werken. Wat de verwijten van zijn vrouw en de raadgevingen zijner vrienden niet hadden kunnen doen, dat bewerkten de tranen van het kleine meisje.

Wat men van eieren maken kan.

Van uitgeblazen eieren zijn verschillende aardige voorwerpen te maken. Op het eerste plaatje zien we een man, die op de struisvogeljacht geweest is. De buik van den man bestaat uit een leeg ei, waarin aan de onderzijde een paar beenen van ineengerold papier gestoken zijn. De

armen zijn op dezelfde manier gemaakt en bevestigd. Het vollemaanshoofd van het mannetje wordt uit een stuk wit karton geknipt, gekleurd en op het ei geplakt.

De struisvogel is een beetje moeilijker te maken. Ook hier vormt men het lichaam van een ei. De hals en kop worden van papier een weinig gebogen en in den romp gestoken.

De lange beenen worden op dezelfde manier gemaakt als die van den man en beiden op een stuk bordpapier geplakt. Hiermede is de vogel echter nog niet klaar, want een struisvogel heeft als staart prachtige veeren, de beroemde struisveeren, dezelfde die de dames op heur hoeden dragen. Deze veeren maken we van vloeipapier

Degenen voor wie deze beide poppen nog wat moeilijk

zijn, kunnen met iets eenvoudigers beginnen, bijv. met de duif. De kop en de staart worden aan beide zijden geteekend en gekleurd. Is de duif naar wensch uitgevallen, dan zal de haan geen moeilijkheden meer opleveren.

PRIJSRAADSEL. Vorm van nevensstaande stukken een bekend dier. Voor mooie teekeningen stellen we 2 extra-prijzen beschikbaar.

ONS BABBELHOEKJE en de oplossingen uit ons vorig nummer moeten tot een volgend nummer blijven liggen. OOM TOM